

INGEZONDEN.

VRIJSTELLING VAN VACCINATIE.

Eerst dezer dagen vernam ik, dat ook mijn naam een paar maanden geleden in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* werd genoemd in verband met het geven van vrijstelling van vaccinatie. Om misverstand onder collegae, wien ik overigens volstrekt geen verantwoording schuldig ben, te voorkomen, diene mijn geheel vrijwillige mededeeling te dezer plaatse, dat ik mij daarbij op den grondslag stel van ambtseed en wet. Daarom heb ik sinds jaren, schriftelijk te voren of na geneeskundig, dikwijls zeer uitvoerig onderzoek der kinderen, beslist geweigerd vrijstelling te geven of als tweede arts mede te onderteekenen. Voor al dit tijdroovende werk heb ik bij rijken en armen niets berekend. En meestal nog porti toegegeven. Voorts verwijs ik geregeld naar den huisarts, ook schriftelijk. Ik verwijs voorts naar een hoofdartikel over deze quaestie, door mij in *de Maasbode* van Paschen j.l. geplaatst.

Gouda, 26 Juni 1923.

A. C. A. HOFFMAN.

DIPHThERIE-BESMETTING DOOR PENNENHOUDERS.

Onder dit hoofd komt in het nummer van 16 Juni j.l. van dit *Tijdschrift* een kort referaat voor, overgenomen uit *The Hospital and Health Review*. Bij nalezing van het oorspronkelijk (*Medical Research Council, Special Report Series no. 75*) bleek mij het referaat niet geheel juist te zijn. Volgens den schrijver van het artikel werd de besmetting zoowel van diphtherie als van roodvonk hoofdzakelijk op de slaapzalen verkregen, waardoor de uitwonende leerlingen voor besmetting behoed bleven. Enkele gevallen kwamen echter kort na elkander voor bij leerlingen van verschillende slaapzalen, zoodat hierbij een andere wijze van besmetting, dan van persoon op persoon, in het spel kon zijn.

Men meent deze uitzonderingsgevallen te moeten toeschrijven aan de pennenhouders, die door de interne leerlingen gemeenschappelijk gebruikt werden. Dat wij hier met een uitzondering en niet met een regel te maken hebben, wordt door den schrijver met de volgende woorden erkend.

„It is impossible to estimate how much infection was due to penholders after the epidemic had started, but boy-to-boy infection outside the dormitories was not common as the temporary escape of certain companies and the complete escape of the day-boys testify. Hence the concentration of bacilli in the saliva necessary to produce pen-holder infection only seemed to occur at fairly long intervals”.

Al blijkt hieruit, dat de pennenhouders niet zoo schuldig zijn, als men uit het referaat zou moeten opmaken, zoo zal het toch gewenscht wezen om aan het bestaan van deze besmettingsbron te denken. Het gevaar kan voorkomen worden door het gemeenschappelijk gebruik van pennenhouders, alsook van potlooden en griffels te beletten en anders bij het voorkomen van diphtherie *deze* leermiddelen te ontsmetten of bij geringe waarde te verbranden.

's-Gravenhage, 29 Juni 1923.

J. TH. TERBURGH.

LEVERING VAN GENEESMIDDELEN.

Een dezer dagen deed zich aan mij voor een questie van principiëelen aard, waarvan de oplossing mij zóó moeilijk leek, dat ik gaarne het oordeel in dezen hoorde van meer bevoegde autoriteiten.

Ik bestelde n.l. voor een patiënte met zeer ernstigen diabetes bij den Pharmaceutischen Groothandel een hoeveelheid insuline, hetgeen mij per keerende post werd